

1978

LANTERNA S.V. MARKA

Inv. broj 120

riječ vama

Od Svete godine ostaje nam još ovo predbožićno vrijeme. Prateći katolički tisak osjetili smo kako je Crkva kroz ovo Vrijeme pokrenula mase kršćana po čitavom svijetu. Nepregledna hodočašća kretala se Vječnom gradu. Bilo je dana kada su stotine tisuća hodočasnika prolazili kroz "Sveta vrata" rimskih bazilika da dobiju jubilarno oprostjenje i da vide sv. Oca.

Bitna misao - vodilja Svete godine - kako je sv. Otac izrazio - jest postizanje pomirenja s Bogom i mira s ljudima. To su zahtjevi ne samo duha ove Svete godine, nego to su temeljni postavci kršćanstva, Evanđelja. Bez pomirenja s Bogom i s braćom ljudima - sve drugo je površno, zemaljsko, neplodno. Mi smo to već istakli na ovom mjestu.

Približavamo se kraju Svete godine. Bili smo planirali i najavili za naše područje i zasebno hodočašće u Rim. Nismo ga mogli ostvariti, jer

nije bio popunjen broj za autobus. Zato su pojedinci svojim pravcem krenuli na Svetogodišnji put.

Medjutim nameće nam se i nadalje pitanje: koliko su naši "dobri" kršćani u našoj sredini ostavili zlo i ostvarili bitnu misao ovog Jubileja time da su sredili svoje odnose prema Bogu i mir s ljudima? Nažalost, kako pati "veliki svijet" od zloće, sva je, mržnje među narodima, sistemima - slično tomu - trpi i "mali svijet" ljudskih odnosa u zajednicama, susjedstvu, obiteljima. Ove mane i grijesi ogorčuju život, rastaču odnose i ne daju mjesta nazočnosti nebeskog i ljudskog mira.

Kršćani bi morali shvatiti poticaj Crkve i Evanđelja pri ishodu Svete godine i dohvatati svetkovine svjetskog mira BOŽIČA - da svaki od nas sve učini kako bi mir ogrijavao ledenu zemlju i hladna ljudska srca.

A s druge strane svi mi katolici hrvatskog jezičnog područja u Jugoslaviji ušli smo u našu svetu MARIJANSKU GODINU - tisuću godišnjice prve Marijanske crkve GOSPE OD OTOKA u Solinu i blagog sjećanja na davnu našu kraljicu JELENU - "Zaštitnicu siromaha i udovica kraljevstva", a koja je i sagrađila Gospino svetište.

Sa mnogih strana Domovine kretat će hodočašća u Solin, pokloniti se časnom mjestu prošlosti i grobovima solinskih starokršćanskih mučenika. Na blagdan Male Gospe slijedeće godine, na završnoj svečanosti, okupit će se u Solinu mase vjernika. I možda nas tada pohodi i sam sv. Otac Papa.

Zar ne, trebamo se za sve ovo i mi pripremati i mi hodočastiti! Moramo pokazati više poželjivosti i volje izlaska iz ovog našega ponalo zatvorenog kruga. Nekada bijesmo dostatni samima sebi pa nam se Korčulani i ničesu micali ni do svetišta Gospe Čarskoga Polja. Ali vremena se i u to-

mu izmijenila i potrebno je dopunjati se širim vidokrugom srca, vjere i žrtve. To je slično onom suvremenom pastoralnom zahtjevu da smo dužni pristupati zajednici, sudlovati zajedničkim činima - vjere i bogoslužja, a ne se zatvarati u osobnoj jedino vjeri, odjelitoj pobožnosti. Mi smo u zajednici vjeru primili, pozvani smo da u zajednici - vjeru živimo i kroz zajednicu zajedno s drugima da se i spasimo. Treba to aplicirati i na širu zajednicu kao što je jedan kraj, jedan narod, jedna društvena, državna zajednica.

Sveta godina kršćanstva kao i Marijanska godina našeg naroda - sve to nas ima i mora voditi ka ko ćemo biti bolji, više Božji i više ljudski. Kao ko ćemo biti dobri Bogu i dobri društvu, dobri i braći ljudima. Borimo se za ova osobna i ljudska dobra, jer se time borimo za prisutnost našeg Gospodina Isusa ovom svijetu, ovom narodu i ovom društvu.

Te će biti i naš važan i vidljivi doprinos za zajednicu svih razina, da i po nama svima bude još bolje, još sretnije, još zadovoljnije svugdje i svima.

Rim Sveta godina

Približava se kraj Svete godine 1975. Uskoro - o Božiću opet će biti zazidana vrata Porta Santa četiriju glavnih rimskih bazilika, da se otvore po novo tek za Jubilej 2000 godine! Slušali smo i čitali u zadnje dvije godine dosta o tomu što je Sveta godina, iz kojih razloga i s kojim motivom se ona slavi i danas u suvremenoj, postkonzilskoj Crkvi. Pod geslom: OPROŠTENJE i POMIRENJE proslavljali smo je i mi u 1974 god. u našoj Katedrali i po našim prošteništim. Imah sreću da se mogu priključiti hodočasnici Sv. godine u Rim - a o utiscima i uspomena tog puta rado razmišljam.

Statistički podaci govore da je tokom ove godine Rim posjetilo blizu 10 milijuna ljudi, što je broj koji daleko nadmašuje sve dosadašnje. Smatra se da većinu čine hodočasnici. Već prvi koraci rimskim ulicama su to i posvjedočili: mnoštvo pojedinaca i grupa, svima u zapušku znak župe, biskupije ili zemlje iz koje dolaze. Posebno su zanimljivi

vi oni iz "trećega svijeta": iz Afrike, Juž. Amerike. raspoznaje ih se po boji kože, po izrazitim crtama lica, a posebno po živopisnim odjećama. Čak i njih, vi svećenici i redovnice nose dijelove tih nožaja: kape, plašteve i sl. uz uobičajene oznake (zapadnjačke) svog zvanja. To vrlo rješito svjedoči o asimilaciji - saživljavanju i "ukapanju" kršćanstva u te osebujne, stare narode i kulture.

A sve to mnoštvo slijeva se prema trgu i crkvi sv. Petra. Naš prvi hodočasnički posjet bijaše bazilici sv. Marije Velike (Maggiore), možda najljepšoj crkvi Rima. Pored Porta Santa u molitvi ili u tihoj sabranosti stoji mnoštvo ljudi - čekajući da udju u crkvu. Grupe zajednički mole, pojedinci ozbiljno i ponizno dotiču ili ljube izlizane do vratnike portala. U velikoj bazilici čuje se najprije glasni žamor, a malo zatim razabire se pjesma i glasna molitva brojnih grupa raznih jezika koje pristupaju Svetištu ili prisustvuju Euharistiji u pokrajnjim kapelama. Oživljavaju sjećanja na naša hodočašća, na naše procesije kad se isprepliću molitva i pjevanje mnogih...

Jedan od najdubljih utisaka bijaše ipak u sv. Petru: na stepeništu Porta Santa hodočasnici na koljenima, svak za sebe moli i razmišlja, poneki dugo, dugo dok se odluče da prođu Vrata i udju u ovu prvu crkvu kršćanstva. Najviše je ljudi srednjih godina, ali ima i mnogo mladih, oni u blue jeans, pa i s poduljom kosom... zanimljivo oni kao da posebno sabrano i ozbiljno pristupaju grobovima Apostola ili Euharistiji...

Doći u Rim, a ne vidjeti Papu - kao da nisi ni bio u Rimu! Stoga je već davno ustaljena praksa da sv. Otac srijedom (svaki tjedan) prima u generalnu audijenciju sve one koji to žele. Taj se susret obavljao u sv. Petru, odnosno u novoj dvorani za

audijencije. No, zbog ogromnog mnoštva ljudi koje nije moglo ući u te inače velike prostore (sv. Petar može primiti 80.000) - Papa je početkom Sv. godine imao srijedom tri audijencije. Stoga je odlučeno da se održava jedna audijencija i to pod vedrim nebom na trgu sv. Petra.

Toplog sunačnog jesenjeg popodneva sakupilo se (pišu) na ovoj audijenciji blizu 300.000 ljudi koji su gotovo sasvim ispunili, prekrili ovalni trg pred bazilikom. Podijum s Papinom katedrom natrkiva jednostavni sivi zastor, a nalazi se pod no stepenica ove bazilike. Točno u 5 sati začuo se pljesak s onog dijela trga gdje je ulaz u Vatikan: pojavio se Papa. Mi udaljeniji još ga ne vidimo i ne razaznajemo u toj uzgibanjoj masi - ali se pridružujemo pljesku koji se kao šum mora sve više širi trgom i najednom nas zapljusne zaglušna buka. Zatim vidimo sićušni bijeli lik sv. Oca zaogrnut crvenim plaštem kako nad glavama ljudi polako promiče: vozi se u otvorenom automobilu uskim vijugavim prolazom između tranzena (inače nebi uopće mogao proći!), a sa obih strana pružaju se ruke koje ga dotiču, pozdravljaju - a on veselo uzvraća. Najednom iz mnoštva izniknu bezbroj natpisa, oznaka, zastava: svak želi da papa vidi odakle iz koje zemlje, kojeg naroda dolaze. Od Irske i Engleske, preko Švedske (!), Holandije, Italije, Poljske - sve do Japana, Argentine, Brazila, SAD, Koreje, Vijetnama, Australije i brojnih Afričkih zemalja - sve se to isprepliću i zajedno pozdravljaju zajedničkog Oca. Dok on govori i pozdravlja pojedine grupe - grobna tišina vlada - lica pažljiva, sabrana, ali na svima se čita ushit, tiha radost unutrašnjeg veselja da su možda prvi (i zadnji) put vidjeli Kristova Namjesnika, da će taj trenutak nositi sobom do kraja života, da će o njemu pričati u svakoj prigodi i z

u svojoj dalekoj domovini, da će kako je sam sv. Otac rekao - podijelivši na kraju blagoslov svima, posebno starima, bolesnima i djeci - da prenijeti njegov pozdrav svuda i svima.

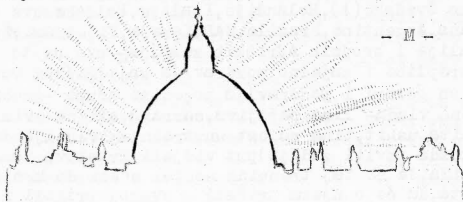
Audijencija traje sat i pol - počela je po danu dok je sunce zapadalo na horizontu, a završila je u noći. Polako se nebo iza veličanstvene Michelangelove kupole zažarilo, zatim postaje sve tamnije ljubičasto, dok se nisu pojavile krupne, sjajne zvijezde. A za njima upalili su se reflektori koji obasjavaju sv. Ocu, crkvu sv. Petra i veličanstvenu kolonadu ukolo.

Ponovo sv. Otac autom prolazi kroz masu - sada još polaganije, još duljim putem tako da ga što više ljudi može vidjeti iz neposredne blizine. Bljeskaju fotografski aparati, tisuće - što daje još čuđeniji dojam cijelog prizora. I dok mnoštvo pjeva Očenaš - na valjda svim jezicima svijeta - lik sv. Oca nestaje u Vatikanskim zidinama...

Tek sada nastaje buka - slušam: uglavnom svi govore o doživljenom, još su pod dojmom prošloga - pa im radost sja s lica i reklo bi se: ljubav, opraštanje i pomirenje ovi će ljudi zasigurno odnijeti svome domu, svojoj zajednici, braći ljudima.

A nije li to i bft - razlog svih brojnih hodočašća ove Svete Godine !?

- M -

Jedne zimske noći prosula se Zemljom Božanska Tajna Utjelovljene sreće, ljubavi i darivanja za druge: rodilo se Betlehemske Djeteta - "kojemu je vlast na ramenu, a ime mu je: Divni, Jaki, Bog, Knez budućnosti..." - kako je prorok najavio. Nebeskim svodom pjevali su korovi anđela. A Zemlja je spavala kao da se nije ništa dogodilo ne raspoznavajući neizmjereno važan događaj.

Jedino dvije vrste ljudi su zastale, zanije-mile i pokrenule se. Najprije priprosti betlehemijski pastiri. To su ljudi daleko od zemaljskih zbivanja i zemaljskog znanja pa su više otvoreni nebeskim tajnama i Božjim darovima.

Badnja Noć je pokrenula na dalekim stranama Mudrace. Crpili su svoju mudrost najviše iz prodaje i svetopisamske baštine. Otvoreni su milosti, nju slijede uvjerenjem da ih ne može izigrati.

Tako je Božićna Noć ostala u središtu svih

vjekova za sve ljude koji su željni riješi i isti ne. Božanske Djetešce brzo prepoznaju priprosti, do broćudni i u duši poštenu ljudi. To su miljuni kršćana i drugih "dobre volje".

Jednako tako otkrivaju ga ubrzo i razboriti, mudri koji u Njemu moraju otkriti mudrost i silu koja nije od ovoga svijeta. U Njemu nalaze ljubav koja nije mogla izniknuti u dubinama ljudskog srca i shvaćanja. Takova ljubav mora poticati s neba, kad traži takovu kvalitetu izraza i za Boga i za čovjeka. I tako je Božić s pravom postao blagdan sjedinjenja neba i zemlje, blagdan ljubavi, mira i darivanja.

Takav Božić i mi prihvaćamo, proživljavamo, takvim se ponosimo. Takav Božić nam je velik, bogat, sretan! Očuvajmo ga prisutnošću Božanskog Djetešca koji nas potiče na radosno darivanje kroz ljubav da sebe darivamo Njemu, Crkvi, bližnjemu.

U to ime - nek je svima

S r e t a n B o ž i ć i N o v a g o d i n a !

Neka nebeska ljubav ogrije vjerna i odana srca ovim Idealima! Neka Kristova ljubav milošću i blagoslovom privede k sebi sve one koji stoje sa strane ili daleko od pravog Izvora vrijednosti i topline. Neka okupljanje svih ljudi "dobre volje" uokolo čudesnih Jasala neizmjerno obogati svakoga onim najvišim i dragocjenim darovima života, življenja i vječnosti. Tako će ljudski pojavak na svijetu imati svoj najviši i najbogatiji smisao.

Pa ako ne primite od don Iva - svi Vi izvan zidina ovog našeg, svijetnog grada drugu pisanu čestitku - onda Vas molim da ovo prihvatite kao rastvoreno njegovo srce svima Vama, - a novčani čestitarski trošak on će kao doprinos unijeti za potrebne u prihod naše Banke Sv. Jozipa.

Danijel

LITURGIJSKA KRONIKA

Minuli period vremena bijaše ljetno doba 75.

liturgijski smo živjeli one nekoliko mjeseci vrlo šturo. Ljeto naime absorbira najveći dio djece i mladeži što turističkim okupacijama, a što morskim sportom. Ostali naš svijet najvećim dijelom uronjen je u turizam. Potrebit je brojni персонал za tolike goste i po hotelima i po domovima i po kućama.

Ljeto je vrijeme, kad po crkvama gosti dopunjavu mjesta odsutnih vjernika. Tako smo i ove sezone susretali lijepi broj gostiju na nedjeljnom bogoslužju. A pohadjao bi i daleko veći broj Misa da je prikladna kapela negdje bliže hotelskim objektima, na pr. negdje na novoj cesti za Bon Repos.

Opatski ured je još god. 1970. podnio obrazloženu molbu za unos takovog objekta. U regulacionom planu "Pod Sv. Antun" ona je bila i unesena, ucrтана, ali je kasnije uklonjena. Mi ponovno pokrećemo to pitanje kroz Vjersku Opć. Komisiju u nadi da će

opravdanom traženju biti i udovoljeno. Turisti iz godine u godinu o tomu postavljaju pitanja, a to je i hitna potreba pastoralnog značaja za mnogobrojne kršćane koji na tom mjestu imaju ili grade svoje stanove.

Ljetno vrijeme je tako hitro teklo. "Razbijali" smo samosvijest o izostajanju od nedjeljnih liturgijskih skupova sudjelovanju našim jubilarnim svečanostima. Tako je bilo o Sv. Todoru, o Valoj Gospi i svečanosti Bratovštine sv. Roka. Radovali smo se i svakoj trećoj nedjelji u mjesecu "Nedjelji Presv. Sakramenta". I tada bismo svaki put osjetili naše zajedništvo.

A tako smo ubrzo dohvatili i duboku jesen iz koje vam upućujemo ovaj prikaz kronike. Tu nam je centralna svetkovina

Svi Sveti

Ove godine dan Svih Svetih došao je u subotu. Vjernici su u lijepom broju kroz jutro sudjelovali Misama u crkvi Svih Svetih. Veliki broj je od njih pristupio i Sakramenta. Vrijedno se sjetiti utješne slike uvečer u ovoj našoj crkvi-svetinji, kad su je vjernici dobro raspućili i živo sudjelovali Euharistij. svečanosti u radosti i vedrini duha.

Bratimi i drugi vjernici predali su Prokuri Bratovštine i svoju minelu, godišnji doprinos, znajući da su potrebna mnoga sredstva za dovršenje korisnih i vrijednih radova na crkvi i bratimskoj kući.

DUŠNI DAN

Ovaj spomen-dan -nedjelja- započeli smo na Sve Svete popodnevnom Večernjom na groblju. Pomoglo je i živo vrijeme jeseni pa je groblje vrvjelo od

Mise su služene po svim glavnim crkvama, a popodno i na groblju. Vooma mnogo je vjernika pribivalo ovim misama pa smo opet osjetili utješno jedinstvo svih onih koji Kristu pripadaju, a to smo mi na zemlji, naši u nebu i čistilištu.

Mrtvi dan smo produljili kroz Osminu večernjim skupom vjernika na krunicu, molitve i Misu. I tada nam je pogodovalo vrijeme da smo se mogli sakupljati u prikladnom broju. Umjesto nek. katafalka - usred crkve stajao je veliki tamni kapetolski križ neprestano okružen cvijećem i brojnim svijećama - naši znakovi dara i žrtve za pokojnike.

književni oglas

POČETKOM LISTOPADA DOBILI SMO IZ

TISKARE "FRANJO KLUZ" - OMIŠ KNJIGU

"POVIJEST BRATOVŠTINE SV. ROKA"

NAUČNO NAPISANA OD OPATA DON IVA MATIJACA.

SVAKA DOMORODSKA KUĆA I SVAKA BIBLIOTEKA
PRIJATELJA KORČULE I KORČUL. ŽUPSKE ZAJEDNICE
TREBA IMATI OVU KNJIGU.

IAKO JE PISANA NAUČNO IPAK JOJ JE STIL
JEDNOSTAVAN I LAGAN TAKO DA SE RADO ČITA.

CIJENA JE: 50 din za JUGOSLAVIJU,
5 dol. za PREKOMORSKE ZEMLJE.

SPOMEN-PLAKETA 40 din odn. 3 dol.

NARUČUJE SE: BRATOVŠTINA SV. ROKA ili
OPATSKI URED - KORČULA.

Sv. TODOR NAŠ METROPOLITA - ZBOR KLERA -

Svećenici Dubrovačke biskupije koji se sastaju svaka dva mjeseca, upriličili su takav skup u Korčuli 29. srpnja, o blagdanu gradskog Zaštitnika sv. Todoru muč. Tako je ovogodišnja proslava bila svečanija i divna.

Naš o. Biskup pozvao je splitskog Nadbiskupa, a našeg Metropolitu dr. Frana. Msgr. Franića da kao predavač sudjeluje ovom svećeničkom sastanku te da predvodi Euharistijsko slavlje i procesiju oko grada. A usput da, barom nakratko, posjeti i neke druge župe na Otoku, kako bi bolje upoznao ovaj dio svoje Metropole.

On se vrlo rado odazvao pozivu i u ponedjeljak 28. srpnja podvečer stigao je parobrodom u Velu luku gdje su ga dočekali petorica otočkih svećenika. U Veloj luci posjetio je župsku crkvu, zajednicu sestara Dominikanki i upoznao se sa vjerskim stanjem župe. Prosljedio je zatim u Blato gdje je razgledao lijepu Plebansku crkvu

i zbirku dragocjenosti koju je uredio zauzetni pleban don Ivan Protić. Sljedio je pohod samostanu ss. "Kćeri Milosrdja" gdje je bio svečano dočekan pozdravnim govorom i pjesmom. Bio je to nje gov prvi posjet matičnoj kući ove naše Družbe. Nadbiskup je najprije izrazio veselje što je došao u ovaj samostan koji je centar i rasadnošte duhovnih zvanja u našem narodu pa je potom u kapeli sestrama i pripravnicama održao nagovor o redovništvu u Crkvi i svijetu danas.

Gosp. Nadbiskup prenoćio je u Smokvici u lijepej, novoj župskoj kući. Ujutro je posjetio župsku crkvu, najveću na Korčuli, navratio u Čaru da pozdravi župnika i njegovu majku te oko devet sati stigao u Korčulu. Tu ga je dočekao i srdačno primio opat zajedno sa okupljenim klerom.

U prijedodnevnom programu nadbiskup Franić je najprije predvodio u prastarj crkvi Svih Svetih Pokorničko bogoslužje i homiliju na temu: "Apostolski red svećenika i njegovu duhovnost". Potom u prelijepoj dvorani Bratovštine nastavio je sa predavanjem: "Dogmatsko pastoralni temelji novog obreda sakramenta pokore". Sljedila je živa diskusija.

Na svečanom objedu u opatskom dvoru našli su se uz Nadbiskupa svi prisutni svećenici i predstavnici župske zajednice. U velikoj dvorani svi smo se osjećali tako ugodno, budući je ovako prisno zajedništvo moguće doživjeti jedino u dvoru opata don Iva. Brojne zdravice dopunile su svečanost blagovanja.

Bijasmo iznenadjeni kada je preč. Dragutin Kociper, župnik Krista Kralja u Zagrebu (koji godinama ljetuje u Korčuli kod ss. Dominikanki) spomenuo kako opat slavi 25 god. svog župnikovanja u Korčuli. Bili smo iznenadjeni i pomalo smeteni što je

"stranac" to otkrio pače i pjesmom počastio. No, i pak se nismo "izgubili", već smo uz čestitarsku pjesmu i izrečenu našu radost sve popravili i nadoknadili. I pri stolu, kasnije i u crkvi i na trgu jasno smo osjetili kolike simpatije i poštova nje gaje Korčulani i naši svećenici prema opatu.

Podvečer u 17 sati, u prekrasno uređenoj Katedrali, uz liturgijske bogatstvo vjekova, započela je Pontifikalna Koncelebracija predvodjena nadbiskupom dr. Franićem. Bilo je tridesetak svećenika, mnogobrojni bratimi s bogatim liturgijskim inventarom te zaista ogromnom masom domaćih vjernika i stranaca.

Otac Nadbiskup je na početku bogoslužja pozdravio vjernike, posebno opata don Iva čestitajući srebrni jubilej župnikovanja u Korčuli i to u duhu natpisa na spomen-sličicama "zajedničkog života sa svima vama u Kristu i u Crkvi". Istaknuo je veliki njegov rad kroz 25 godina na pastoralnom i kulturnom polju te zaželio obilni Božji blagoslov i ustrajnost u radu za ovaj Grad i Otok u Dubrov. biskupiji, u čije tkivo je ugradio bogati udio života čime će se i buduća pokoljenja povezivati.

Prostor ukolo oltara i ispred njega sličio je životu perivoju bijelog i crvenog cvijeća prisutnih svećenika koncelebranata.

Otac Nadbiskup sa ambona, u svečanom ornatu, izrekao je vanredno lijepu i posuvremenu riječ o svjedočanstvu mučeništva. Pravo na slobodu, osobito na ispovjedanje vjere ušlo je u sve zakone i povelje kulturnih naroda i država kao plod prelivne krvi naših mučenika. Oni su naime platili jednoličan danak u krvi za tu slobodu pred onima koji su željeli biti gospodari čak i njihove savjesti.

Propovijed g. Nadbiskupa čuše svih je sve prisutne.

Ipak najljepši prizor i vjernički izraz vjere bila je tradicionalna, veličanstvena procesija u kojoj su nošene relikvije sv. Todora. Izmiješali se mnogobrojni turisti i domaći vjernici. Divan okvir Svecu-Zaštitniku činili su redovi bratima sa svojim ukrasima i golemim torcima.

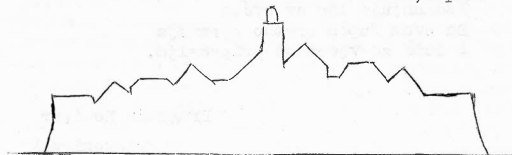
Kad je sve svršilo u Katedrali švije su djevojke recitirale riječ čestitke don Ivi zahvaljujući za sve u ime zajednice, a potom pozvale sve na intimnu svečanost i zakusku pred crkvom sv. Petra.

Narod se okupljao na trgu i već se vraćali i bratimi iz svojih dvorana. Bratovština su priredili sendviče, slatkiše i piće za okupljenu masu svijeta označujući tako srebrni jubilej njihovog opata. I tu se radost miješala sa pjesmom koja je glasno izricala misli i osjećaje.

Sudjelovati jednoj ovakvoj svečanosti u Korčuli znači vidjeti i osjetiti ujedno mnoga vjekove, staro i novo, prošlo i sadašnje. To je danas jedino moguće još vidjeti i doživjeti u Korčuli - rekao je g. Nadbiskup dr. Franić. Sve to ovdje je tako skladno i jedinstveno da zadivljuje; jedno drugom ne smeta, već se nadopunjuje i stapa ujedno.

Utješno i poučljivo za mnoge.

Don Stanko Iasić, župnik

0 25 GODIŠNJICI 1950 - 1975

Korčula ima dobrog pastira
Koji mnogo dobrih ovaca ima
Sa ljubavlju, strpljenjem on ih brani, vodi
Nitko ne smje da im škodi.

Mnogo radi, govori i piše
Božji duh iz njega diše,
Za Korčulu daje sposobnosti
A ima karizmu i umjetnosti.

Uredio je sve kapele i oltare
On je dika i ponos stare Katedrale.
Dvadeset i pet ljeta neumorno radi
Stare čuva i nove gradi.

Svjetlo širi njegova lanterna
Naukom je svojom stara i moderna.
Riznica mu je ponos sve Dalmacije
Pa i čitave naše drage nacije.

Neka ga još mnogo ljeta
Nadahnjuje ljubav sveta
Da ovom župom sretno upravlja
I duše za vječnost pripravlja.

Dragutin Kociper
zlatomisnik

25 GODINA NA ŠKVARU...

/ Na blagdan sv. Todora -29.VII-
dok su čestitari na trgu sv. Petra
slavili 25 god. Opatovu: glas don
Luke iz Zagreba je govorio: /

Oko stola se okuplja obitelj, okupljaju se prijatelji. Stol je znamen zajedništva u Crkvi i u kući. Zato je stol mjesto gdje se slavi ljubav, ukrepljuje zajedništvo, prima ohrabrenje od oca, krpčina života. Tako u crkvi, tako kod kuće.

Naša je iskrena želja da vas upravo sve misli prosrtnu ovdje kod stola gdje se mi korčulanska braća i sestre, vezani vezom krvi i vjere, okupismo proslaviti 25 godišnje dozivanje Stolu što nam ga upravlja u crkvi, na ulici, na armadurama, kod bolesničke postelje, pred školom, na brodu, u barci, na škvaru, na pošti, u bratovštinama, na autobusu - naš prijatelj i brat, dragi naš opat - don Ivo.

Prva je čaša blagoslovna po starim užancama i navadama. Držeći je u ruci dozivam blagoslov s na-

ba na okupljeno zajedništvo i sve pozdravljam-
oca Nadbiskupa, svećenike s raznih strana Biskupi-
je, bratime, braću Korčulane, sve vas!

Ovi naš svit živi od kamena, od šake zemlje i mora. Ali dokle ovi kamen ne progovori, dokle mi svaki dan ne budemo slušali krik kamena i mora, a more je ko čovik što se smije i plače... dotle će naš život stajati usidren, nasukan na žal i rastočit će se ko barilo, a mriže će sagnjit... umire brod - umire život.

Jedne godine i to one 1950. tridesetog dana i sedmog mjeseca, na ovaj naš brod ukrcao se naš don Ivo. Prvi je počeo mijenjat mađire, pituravati i obnavljati ovaj brod. Nikad nas nije čekao da mi počnemo, On je počinjao, a mi smo trebali prihvatiti... Kolike li liposti darova brodu od Korčula i našim životima!

Za nevera, kad ni bilo pajeta na brodu - život je vezâ uz brod, da naši životi ne mlato o tvrdu grižu, da se ne razlupa brod. Svaka ga plovidba veseli. On je zadovoljan, hoće li on bacit cimu ili upalit motor ili okrenut timun. Njegova je srića da je na brodu i da smo mi s njim. A svi oni koji ostaju tvrdi, usidreni, koji ostaju na k-raju, nasukani na žal, njegova su žalost i nemaz te plovidbe, tog sna, kad ih on ne spominje, kad oni nisu u njegovu snu i srcu, kad ne pali sviću molitve, kako mati za sina mornara...

Koliko smo puta na našem brodu podigli barjak slavlja za obnovljene crkve, za obnovljene bratovštine, za Banku Sv. Jozipa, za kulturne i umjetničke ljepote, za penos ovog grada i naroda!

Oscibita sreća bi našem kapetanu don Ivi, kad je pred devet godina navjestio mladostničko slavlje za don Luku. Vidio je sebe, osvjedočio se da neće umrijeti. Zato ga sreća ne može minuti i on živi

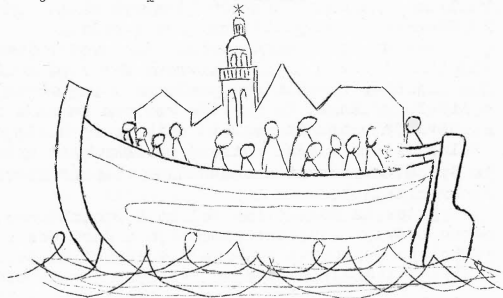
s njom...

Ljudi moji! Ako smo sve godine don Ivo ži-vot htjeli prisposodobiti brodu, korablji spasenja, onda nam je ravnati se po mornarsku. Ovo neka bude jedan od marendini na brodu. Ne ćemo ih brojiti, jer ih ni mornar ne broji.

No prije nego krenemo - pozivam vas ljudi, dodajte bliže, dajmo si ruke, riječ ohrabrenja, mornarski "hura", - a koji je kao zavješt na postojanost, na izdržljivost u plovidbi na brodu Petrovom koji don Ivo dađne kormilo za ovaj korčulanski kanal, za našu župsku zajednicu.

Malo nas je, ali don Ivo je s nama. Bit će teško, ali don Ivo je s nama. Utopit ćemo se, ali don Ivo je s nama - da dodjemo u luku spasa gdje nas Krist čeka, da poljubi napore, žuljave ruke, živote naše od postojanja do danas, svih onih koji podjše pred nama, označeni znakom iste vjere, istog smjera prema istoj lanterni svetoga Marka...

Onda dragi ljudi na vesla, vozimo pjesmom - don Ivo je s nama pa se veselimo!

400 OBLJETNICA BRATOVŠTINE SV. ROKA

Od 12. do 17. kolovoza bili smo u jubilarnom slavlju ove naše Bratovštine. Sve se odvijalo u Katedrali pred oltarom sv. Roka. Za ovu zgodu časnilič Sveca bio je sa oltara prenesen uz desni pilastar koji dijeli Kapelu sv. Roka od ostale crkve. Kroz dane slavlja vjernici su se okupljali oko Svečevog kipa, palili svijeće i molili.

Kroz tri prva dana održali smo uvečer Trojne vlje, kao duhovnu pripravu. Uvodni dio Mise tj. SLUŽBU riječi-počinjali smo psalmima i razmatranjem o životu sv. Roka. To je bilo vrijeme kajanja i priznavanja propusta osobito onih prema bližnjima. Nazalili smo snažan poticaj na iskrenost u životu Sveca. Završavali smo ushitnom himnom "Zdravo Roče branitelju".

U petak, na svetkovinu Velike Gospe, navečer, a nakon slavlja zavjetne procesije u čast Gospi u dominikanskoj crkvi sv. Nikole, vjernici su se okupili u katedrali na svečanu Večernju sv. Roka. Na kraju su svi prisutni ojelovom Svečevoj relikviji

iskazali svoje poštovanje i označili početak slavlja.

Razigrano slavljenje zvona sv. Marka, katedralni trg ukrašen vijencima i zastavama-signalima dočekali su svanuće Blagdana.

Središnja proslava bila je navečer. Održali smo procesiju s kipom Sveca ukolo trga i katedrale. Nitko se ne sjeća sličnog prizora s nošanjem časnog lika sv. Roka. Sudjelovali su svi tri Bratovštine, a dakako, najviše je bilo Rokovaca. Bratovštinski barjaci i torci bijahu počasi na pratnja Kipu.

Nakon zavj. ophoda slavili smo Euharistiju. Celebrirali su domaći sinovi: Opat, o. Andjelko, Fazinić dominikanac i don Luka Depolo. Nakon Euharistije u kojem je naviještena Riječ pokrenula veliko pitanje: Što znači izgubiti, a što zadobiti život? - trojica svećenika govorila su osobna svjedočanstva iz svog dušobrižničkog djelovanja. Obvezani smo činiti dobra djela i to tako da oni budu svjedočanstvo za Krista i izraz životvorne vjere svakoga od nas. Velik broj vjernika pristupio je sv. pričesti-gezi Jaganjčevoj. I ovo je slavlje zaključeno ljubavljenjem Svečevih moći.

Neđjelja -17. kolovoza- odredjena je kao dan vanjske proslave 400. god. Ustanove Bratovštine i održanje zajedničkog objeda-"pasta"-uz Skupštinu bratovštine.

Ranim jutrom bratimi su se s vjeroučiteljem don Božom Baničevićem zaputili na groblje sv. Luke. Pohodili su grobove bratima i molili za pok. braću, sestre i dobrotvore.

Oko 9 sati u grad je stigao naš biskup Msgr Severin dr Pernek u pratnji tajnika don Vlade Puce. A u 9,30 s. započela je svečana Koncelebri-

rana Pontifikalna Misa predvodjena preuzv.gosp. biskupom, uz gore navedene svećenike i sa o. Josipom Mrkonjićem dominikancem iz Dubrovnika. U korskim sjedištima bili su crkvinari Gabro Tomović i Toni Bernetić, predstavnici Bratovština Špiro Depolo, Bartul Sessa i Gino Tasovac te protto Banke Andro Vilović. Uz mnoštvo vjernika zapažen ve- liki broj ss. Dominikanci.

O. Biskup je u homiliji osobito istaknuo te- melj istinskog kršć. života koji se ostvaruje po Sakramentima. Daleko smo danas od izvora i stoga je nužno obnoviti se i obratiti. To je i program Svete godine 75. Mi u našoj Biskupiji imamo mnog- go krštenja i krštenika, ali premalo iskrenog kršć. života. On je osobito ukazao na velik porok u na- rodu, a to su psovka i socijalni grijesi.

Za vrijeme misnog "mira" pred sv. pričest-don Ivo je pozvao vjernike na međusobno rukovanje kao iz- raz mira i ljubavi, a ujedno i kao znak čestitars- kog veselja pred Gospodinom. Crkva se tada kao z- relo zlatno klasje zaleljala na sve strane.

Bratimi i mnogi vjernici pristupili su sv. pri- česti.

Na kraju Koncelebracije priključila se kratka Akademija u kojoj su najprije najmladji bratimi- djeca "Roketini" sa zapaljenim svijećama u rukama zbornom recitacijom pozdravili sve prisutne i Ju- bilej Bratovštine. Potom glas kroničara ing. Josipa Ivančevića započeo je okretati ljetopis Bra- tovštine koja već 400 godina svjedoči vjernost i predanost Kristu, Gospi i Zaštitniku. Recital su ta- ko uz kroničara izveli odrasli bratimi ubacujući zbornu pjevanje bratovštinskih napjeva. Tako se p- red slušateljstvom rastvorilo blago bogoslužja i pobožnosti-koje Bratovština ljubomorno čuva.

U 12 sati u bratimskoj dvorani nedaleko Katedra-

rale započeo je bratimski "past" sa svom braćom i uzvanicima. Uz o. Biskupa i spomenute svećenstvo bili su Dragutin Kociper župnik Krista Kralja u Zagrebu, Stanko Lasić župnik Smokvice i Josip Ba- rišić župnik Čare.

Za vrijeme pasta izrečeno je mnogo govora i pobudnih misli. Opat je snagom svetopisamske rije- či posadašnjio bratimima Gospodnju večeru koja - visi u ovoj dvorani. Pokazao im je one dvije raši- rene ruke u crnoj boji koje sa strane lebde iznad apostola. Postavio je pitanje koje vrijedi onda, sa- da i uvijek: Da nisi i ti kriv za prolivenu krv Kristovu...? Dr Vinko Foretić govorio je o velikom duhovnom i kulturnom blagu što ga nose i čuvaju korčul. bratovštine. Na mladima je da ne posustanu- nego da bogatstvom duha što ga pruža suvremena Cr- kva ožive i na životu drže sve ono što im je pre- dano u sveto nasljedstvo.

Gosp. Ordinarij je prihvatio misli predhodnika i zaželio bratimima da budu izvor prave pobožno- sti i bratskog zajedništva. Na kraju izabrana je nova uprava-prokura. Gaštald je Andro Vilović, zamjenik Jerko Sladović, prokura- turi Ivica Kačić i Franci Fabris, zamjenici Franci Gatti i Slavenko Vilović.

Vrijeme i ovog zajedništva teklo je u radosti i ljubavi. Požalili smo što već tada nismo dobili u ruke knjigu povijesti Bratovštine. To će biti nak- nađno. A bijasmo veseli, kad je gaštald prisutnim uglednicima i zaslužnim osobama podijelio spomen- medalje Jubileja, rad ak. kipara našega Vinka Fabris.

Ovom proslavom osjetili smo zadovoljstvo nad izrazom zahvalnosti za prošlost i volju da mladi- ma sačuvamo duh vjere i duh Bratovštine za buduć- nost. Mladi nam ne izdaju tako lako utrdi put. To nas tješi i hrabri.

70 GODINA BOGU - REDU - NARODU

Kongregacija SS. Dominikanki Sv. Anđela Čuvara nosi na sebi jubilarnu i zaslužnu obljetnicu od 70 godina postojanja 1905 - 1975. Proslava je upriličena liturgij. obredom polaganja doživotnih zavjeta 19-torice sestara. Bilo je to 24. kolovoza.

Svečanost je bila unutar Koncelebracije kojoj je sudjelovalo osam svećenika-redovnika. Obred se razvijao u toplom ozračju grupe vjernika iz grada i oko 200 osoba iz obitelji sestara.

U dvorani samostana održan je ručak za sve uzvanike i rodbinu. Sudjelovao je i opat. Pjesma, nago-
vor i davanje su ovom skupu vodrinu i radost velikū.

Podvečer su sestre održale Akademiju posvećenu Marije i bl. Hozani dominikanki.

Mnogobrojna rodbina zavj. sestara vratila se kućama sutradan veoma obogaćena duhom i vedra srcem.

Radujuć se i zahvalno čestitajući Kongregaciji i ovu 70-godišnjicu- Sestre su u svom Glasilu objavile svoj HVALA riječima:

"Na ovaj naš veliki dan, dan kada dozivamo u svijet naše uspone i naše padove, -naše posmjeh i suze, -naša dostignuća u Sedamdesetgodišnjici:

kličemo svima, gdje se nalaze i djeluju naše sestre, -a osobito narodu grada Korčule i okolnih sela naš topli i srdačni: H V A L A !"

Zlato u pupnatu

S velikom radošću dočekali smo jubilarni dan Zlatne mise našeg don Pavla Poše. Slavlje se raz-
tulo u opću svečanost kakvu Pupnat nije odavno doživio.

Don Pavao se rodio 14. XI 1900. Mladu misu je proslavio 27. IX 1925. u Pupnatu. Kao svećenik radio je u Blatu, u Lumbardi, a dugo godina u Dubrovniku kao Sjemenišni profesor, rektor Katedrale, Prep-
ozit i kanonik. Bio je uvijek uzoran svećenik ko-
ji je ostao omljen u srcima vjernika i znanaca posvuda gdje je službovao.

Zlatomisničkom slavlju sudjelovalo je vjerni-
ka iz župa čitavog Otoka, osobito iz Lumbarde. Sa vjernicima iz Korčule bili su i gaštaldi bratov-
ština. Zapaženi su i bliski štovatelji Svećara iz Dubrovnika. A domaći vjernici bijahu svi od reda sudionici ovog slavlja.

Iz župnog dvora krenula je sjajna povorka sas

tavljena od križonoša, pet dječaka u bijelini, šest ministranata, četrnaest svećenika koji su uokružili Zlatomisnika oslonjenog na starački štap. Slavljenje zvona miješalo se s crkv. pjesmom vjernika. Ušavši u župsku crkvu zaorila se pjesma "Evo našega svećenika..." "crkvenog zbora koji je vanredno lijepo i zanosno pjevao sa cijelom crkvom Misu i prigodne pjesme.

Pred oltarom Svečara je pozdravio s neobičnom vještinom i razdraganošću lijepom deklamacijom dječak-pranećak, a potom pet dječaka recitalom:

Ovih pet gorućih svijeća jesu znak

Vaših pet desetljeca svećeničkog života i rada.

Neka Božja milost danas zapali i u nama

ljubav za sveto svećeničko zvanje,

da ne bude ni vjere ni svećenika manje

Zatim je župnik izrazio radost zajednice, a posebno subrača svećenika za ovaj zlatomisnički dar. Sveti red nije mrzovoljast teret, već dar i obaveza prema Bogu i narodu i kao slatki jaram Gospodnji. Završio je poklikom:

Prečasni naš mili Svečaru-

pristupite Božjem oltaru!

Nakon zaziva Duhā Sv. don Pavao je započeo svetkovati svoju Zlatnu misu. Promukao zbog prehlade i narušenog zdravlja bio je kod oltara potpomognut od opata i Gen. vikara don Mirka Talajića te don Joža Mihovilovića župnika sa lapada.

Prigodnu propovijed, svojim zanosnim i prodomnim glason, održao je don Stanke Lasić župnik u Smokvici. Govorio je uvjerljivo, birano i divno o čovjeku-svećeniku koji je postavljen kao svjetiljka da svijetli... Ove je zbor koji je na okupu da počasti takav jedan život. Svečar revan u službi, omiljen i uglađan među ljudima, autoritativan pred mladima, odan Bogu, Crkvi i svećeničkoj

službi, spreman uvijek sve dati i žrtvovati za Boga i duše.

Na Prikazanju su predstavnici župa don GPa-vina rada prinijeli simboličke darove. Pupnat je prikazao pšeničko klasje, Blato maslinu, Lumbarda lozu, a Dubrovnik palmu granu.

Zlatomisniku inače je Pupnat darovao misno ruho, a Korčula bijelu misnicu.

Sv. pričest dijeljena je velikom broju duša.

Na kraju je zajednica razigrano zapjevala svečani Tebe Boga Hvalimo. Potom je Zlatomisnik sjeo ispred oltara i zaredao se nepregledni red čestitara na poljubac blagoslovljene ruke. Bilo je ganutljivo gledati tako mlade ljude i tako radosno suze starih majki. Spomen-sličice su bile razgrubljene. A čudno: na kraju je Svečar dje lovac čiliji negoli na početku: kao da su ga umor i svečanost i tjelesno odmorili.

A pred crkvom bijaše već "prostr stol" kratkom zakuskom za sve one koji su se vraćali svojim župama ili svojim kućama u selu.

Malo zatim slavljce se nastavilo za pedesetak uzvanika i rodbinu u svečano ukrašenoj dvorani bratimske kuće. Raspoloženje je bilo izvanredno u svakom pogledu. Tu se čulo mnogo biranih nazdravica i govora. Gen. vikar don M. Mirko Talajić izrekao je svoju čestitku u stihovima. A Opat je duhovite i zabavno sve nazdravice povezivao.

Na kraju se don Pavao ganutljivo zahvalio.

"Danas je moj veliki dan! Sva nutrina moje duše poigrava od radosti u zahvalnosti Isusu Kristu koji mi je udijelio da doživim ovaj Zlatni god. Proživim mo radost i zahvalnost Kristu posebno zato što me kroz sav moj svećenički život svojom milošću čuvao i sačuvao u izvanredno teškim momentima. Ostao sam živim-

i do danas Božji i svoj, svoj i Božji. Isuse Kriste hvala Ti i slava!..."-rekao je između ostaloga naš Slavljenik. Posebno se zahvalio domaćinu-župniku don Anti, ženskim Kongregacijama iz Blata i Korčule, braći svećenicima, zaslužnom nećaku Marku i mnogim drugima.

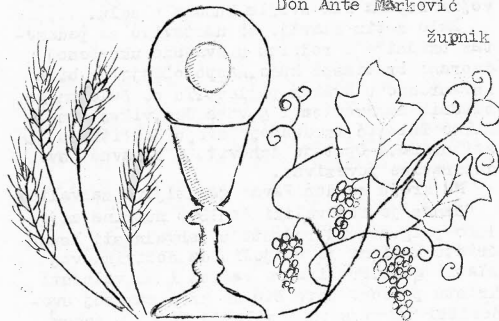
Čitane su i mnogobrojne čestike, a na prvom mjestu ona od sv. Oca i o. Biskupa.

Svi mi, koji smo pratili i sudjelovali ovom jubilarnom slavlju našeg Zlatomisnika osjetili smo što znači svećenički izgarati za Boga i ljude. Svećenik se troši i nestaje za dobro bližnjega. I kad je svećenik umoran, iscrpljen, a ljudi ga ne razumiju- baš onda se nadje čas u kojem se očituje ljudska zahvalnost i priznanje i poštovanje...

A Pupnat i nadalje ostaje ponosan na svog Zlatomisnika, na svoje duhovne vrijednosti koje mu pronose dobar glas na sve strane.

Don Ante Marković

župnik

HVALA TI-Bože!

Hvala Ti-Bože, za minula ljeta,
Što sam ih spremno poklonio Tebi;
Za ljubav, bol i žrtvu koja cvjeta,
I milost kojom si me privezao k Sebi.

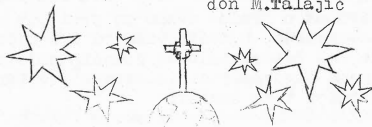
Za vedri zanos duhovskog dana
Što raste s vjetrom uskrsnule nade,
I snagom Božjih proslavljenih rana
Još krijepi moje drage vinograde.

Za šutnju ovu kojoj si skrio
Pod velom kruha Tijelo svoga Sina
I Krv mu svetu pod prilikom vina.

Hvala Ti za dar ovog bijelog jutra;
Za pjesmu dragu probudjenih zvona
Što mole Te sa mnom za jedno bolje sutra,
I skineš veo tuge sa lica miliona.

/ za Zlatomisničko slavlje
don Pavla Poše, 28.IX 1975.
u Pupnatu /

don M.Talajić

KRONIKA

Događaja

Kroz srpanj pod "Dekor" obojilo je Katedralu. Križni svodovi dobili su bijelo sivu svježinu umjesto dosadašnje oker-boje. Zidovi su zadržali dosadašnji pepeljasti ton.

Sada je unutrašnjost vanredno osvježena i time obnovljena. Majstori Poduzeća se svesrdno zauzimaju da posao bude dobro obavljen znajući da je korčulanska Katedrala ogledalo čitavog grada.

LJETNE IZLOŽBE

Ovog ljeta imali smo vrlo živu izložbenu likovnu aktivnost u gradu- ovako po prvi put u zadnjih nekoliko godina. U nešto više od dva mjeseca održano je čak četiri izložbe domaćih umjetnika. Korčula nema odgovarajući izložbeni prostor, ali su se umjetnici ipak snašli:
IVAN PARAC-ŠAPIĆ održao je svoju izložbu uz tis-

kani prospekt-katalog od 20.VII-10.VIII -u trgov. centru grada biv.trgovine Vlačić. Bila je odlično posjećena: oko 3000 osoba. Majstor je izložio 22 skulpture u drvu i kamenu i 19 slika.

Ivan Farac rođen je u Pupnatu 1941. Kao kamenoklesar počeo se baviti skulpturom od g. 1958. Djela odaju vještog majstora u obradi kamena. A ona u drvu su jednostavna, grubo naivna pa su stoga i zanimljiva.

U istom prostoru izlagala je od 15.VIII pa do 31.VIII GRUPA NAIVACA: Ana Pistanić, Ivan Jurjević Knez, Tonči Portolan i Mladen Vukelić Morotiskan je i katalog.

Ana Pistanić predstavila se i ove godine slikama na staklu svojih doživljaja iz Žrnova i Korčule. Jurjević je izložio niz skulptura i slika solidne izrade i zanimljivih sadržaja. I ostali su bili u duhu novih stremljenja interesantni i vrijedni.

STIPE NOBILLO, ak.kipar, rođen g. 1945. u Lumbardi. Izlagao je od 16.VIII-31.VIII u dvorani hotela Marko Polo. Ukupno 22 ulja na platnu. To su pejzaži i vedute Lumbarda i Korčule oživljeni bogatom paletom živih mediteranskih boja, veoma dopadljivo i mladenački svježe. I ova izložba imala je svoj katalog.

UROŠ arh. ČALIĆ i ove godine je izlagao tokom kolovoza u za to adaptiranom obalnom ulazu u stari grad. Izložio je svoje vedre vedute i pejzaže u čemu se ogledava ljubav ovog umjetnika za naš kamen, kuće, krovove i ambijente.

Don Ivo u bolnici

Već nekoliko godina don Ivo boluje od upaljenog živca na donjoj lijevoj strani lica,

gvan Valigeminus. Nekada ovi bolovi znaju biti strahno nepodnosljivi. Liječenje je poduzimano više puta, ali pravih rezultata nije bilo. Konačno se odlučilo ići na operaciju, a koja je izvršena u bolnici "Rebro" u Zagrebu početkom rujna. Operirao ga dr. Šudronja.

Sve je išlo u najboljem redu te je poslije nekoliko najnužnijih dana boravka u bolnici proborao na liječenju i odmoru kod SS. Milosrdnica u Kući na Goljaku. Ljubeznošću don Luke i Sestara tu se odlično osvjestic i operavio.

Na dan operacije -10. IX- zvana sv. Marka su doživjela Korčulane na Otvor kase sv. Todoru. Crkva se napunila dobrih duša koje su žarilo molile i plakale da sve pođe dobro. Većina se naime bojala onog najgorega. Bogu hvala, sada je to sve u redu.

50 godina

U nedjelju Gospe od Ruzarja -5. X- župa Smokvica slavila je 50-god. osnutka kuće Sestara Kćeri Milosrdja. Okupilo se dosta sestara osobito iz Matične kuće u Blatu, došli su i susjedni svećenici na čelu sa opatom-dekanom. Agilni župnik don Stanko Lasić sve je upriličio skupa sa Sestrama da jubilej bude časno proslavljen u crkvi i u sestarskoj kući.

Prisutnost župi ovih naših Sestara kroz 50 poruhajalih godina donijela je bezbrojna dobra, pomoć i mnogovrsnu vrijednost svima u selu. Neke je sretno i blagoslovljeno unaprijed!

CRKVENI KROV

Tokom rujna i listopada Prokura Bratovštine Sv. v. Svetih pobrinula se kako da se izmijeni crijepe na krovu ove drage nam crkve. Popravljena je i drve

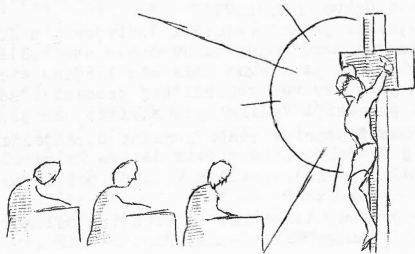
na konstrukcija krova.

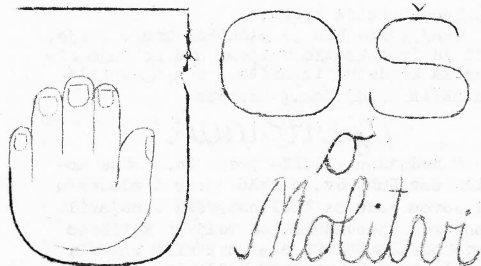
Ovaj posao bio je planiran mnogo prije, ali je kroz kratko vrijeme ova Prokura stvorila sredstva iz ništa i rad ugovorila sa našim Gradj. Kom. poduzećem.

Vjeronauk

U nedjelju -21. IX- preko Vele Mise molili smo Duha Sv. za našu djecu i mladež u njihovom radu za škol. napredak i najavili raspored vjeronauka. Voditelj je kateheta don Božo Baničević, a za tri niža razreda pomaže mu s. Vinka prof. Bodlović.

Pohod vjeronauka je dobar uzimajući u obzir mnoge poteškoće. Većma je loše odazivanje na vjeronauk onih iz Gimnazijel i Industrijske. Tomu je uzrok veliko mnoštvo subjektivnih i objektivnih poteškoća. A kad bi više krć. svijest krć. roditelja progovorila onda bi se štošta moglo nadvladati i problem popraviti. Za to postoje puno zakonske i realne mogućnosti.

... Primio sam svojevremeno "Lanternu" i kao uvijek pročitao sam od korica do korica. U članku "Naš korizmeni propovjednik" uočio sam retke:

"Smatram da su moji dojmovi (iz Korčule) bili pozitivni i ne samo radi skladnosti Arhitekture ovoga grada, radi vrijednosti Riznice i muzeja, nego u prvom redu radi skladnosti i odgojenosti kršćanskoj i ljudskoj-njezinog stanovništva. To u mnogočemu slijedi baš iz onog aktivnog i odgovornog udjela cjelokupnog naroda. Božjeg u životu građana i Crkve u njemu".

Vjerujem da je propovjednik doživjevši u Korčuli "Velu setimanu" mogao takav dojam steći. Sličan sam dojam i ja stekao kada sam 1968. na otoku Hvaru prisustvovao pokorničkoj procesiji "za križem" i procesiji Velikog petka. Pitao sam se, dali te manifestacije znače konačno opredjeljevanje našeg hvarskog puka u ovim danima krize ili je ta tradicija koja poslije Velikog petka ne obvezuje ni na što?

Dojam propovjednika kao da korigira odlomak iz uvodnog članka "Riječ vama". Tamo se kaže:

"Priznajmo kako smo se otudjili molitvi. Zapravo zili smo se laičkim i materijaliziranim gledanjem na život, na smisao i ciljeve života. Mislim i na našu osobnu molitvu i onu u nedjeljnoj zajednici".

Ako smo se otudjili molitvi, ako više ne gledamo kršćanski na život, smisao i cilj života- možemo li onda govoriti o aktivnom i odgovornom udjelu u životu Crkve?

Čini mi se -ne mislim samo na korčulanske ili dalmatinske katolike- da se još nismo uspjele otrgnuti tradicionalnom odnosu prema vjeri i molitvi. Val Koncilskog preporoda samo nas je zapljusnuo, ali rekao bih da nije prodro u dubinu.

Ovih sam dana čitao u jednoj lijepoj knjizi: "Molitva i život moraju biti međusobno usko povezani. I između života i molitve nema granice. Nema podjeljenosti života na vjerski i svjetovni. Molitva je uvijek neposredno namjerena na praksu." Meni izgleda da u riječima ovoga citata nalazimo ključ rješenja našeg odnosa prema molitvi.

Otudjujemo se molitvi, jer zapravo naša molitva i naš život nisu egzistencijalno povezani. Naš je život podijeljen na dio za koji mi slimo da je u vezi s vjerom i dio svjetovni za koji smatramo da ne treba imati nikakve veze s vjerom. Koje čudo, kad su nam čak i s propovjedaonice dovikivali kad smo propustili nedjeljnu misu: "Zar niste u stanju Bogu žrtvovati ni jedan dan ni jedan sat, kad poslije toga cijeli tjedan imate za sebe!"...

U većini slučajeva smo se sjećali Boga i molitve, kad smo smatrali da bi nam Bog mogao pomoći u našim vremenitim potrebama. Molili smo

se za zdravlje, za gospodarske interese i gospodar-
ski napredak, za uspjeh u životu. Kada je u skladu
s Božjom uputom "zagospodarite zemljom i vladajte
s njom" ljudsko znanje i umijeće napredovalo i ka-
da danas vjerujemo da smo obuzdali zemlju i pri-
rodne zakone pa da možemo doći do zdravlja bez
molitve, do gospodarskog napredka bez procesija,
a do uspjeha u životu lakše i bolje bez vjere, o
nego s vjerom onda nam je molitva postala nepot-
rebna. Nama se čini, da smo odavna bili zaraženi
laikim i materijaliziranim shvaćanjem života i
svijeta, a da danas samo beremo plodove te bole-
sti.

Pogledajmo naša prošteništa, zavirimo u knji-
ge misnih intencija, pročitajmo brojne zahvalni-
ce u našim Glasnicima i pitajmo se, koliko su du-
hovna dobra bila predmetom naših molitava i na-
ših zavjeta? Povezanost između molitve i našeg
života postoji možda još i danas najviše na mate-
rijalnom, tjelesnom planu. Na moralnom smo se po-
dručju pridržavali i poštovali ona principe ko-
je je društvo usvojilo kao konvencionalna pravi-
la društvenog pristojnog ponašanja, ali smo s di-
ruge strane bez ikakve grižnje savjesti kršili
moralne Božje zapovijedi koje društvena konven-
cionalnost nije prihvatila. Dosta nam je znati
naš odnos prema psosti, naš odnos prema poštenju
u trgovini.

Kad usto spomenemo i naš odnos prema bratu
čovjeku, često puta i onom bližnjem, onda ćemo už
vidjeti, koliko smo mi daleko od kršćanstva.

To se odražavalo i na našem prosudjivanju
ljudi. Govorili smo: "Vidiš onoga, kako je dobar
kršćanin. Često ide u crkvu, moli krunicu, često
pristupa Sakramentima, itd". Sve je to potrebno
da netko bude dobar kršćanin, ali to nije sve,

to nije ni ono najglavnije. Sve su to sredstva
pomoću kojih dobivamo Božju milost, da možemo
živjeti kršćanskim životom. A što to znači?
Pošteno, čestito i požrtvovno ispunjavati svo-
je dužnosti kako prema Bogu tako i prema bra-
tu čovjeku. Biti dobro i poslušno dijete, dobar
i marljiv učenik, pošten i čestit mladić i dje-
vojka, požrtvovan otac i majka, uzoran i marljiv
radnik na svom radnom mjestu, otvoren prema po-
trebama svoga bližnjega, uvijek u prvim redovi-
ma za izgradnju boljeg, pravednijeg, slobodnijeg,
humanijeg društva u kojem će svaki čovjek bi-
ti poštovan u ljudskom dostojanstvu, u kojem će
svakom čovjeku biti omogućeno da živi životom
dostojnim čovjeka kako u materijalnom tako i u
duhovnom pogledu. Čovjek kome humanizam nije
frazu ni parola, nego bitna sadržina našeg krš-
ćanskog opredjeljenja, bitan uvjet pravog na-
predka.

Nastala su vremena kada svoje kršćanstvo
moramo životom svjedočiti, kada kršćanstvo mo-
ramo životom potvrđivati. Mnogi su okrenuli
leđa kršćanstvu jer su gledajući naš život
stekli uvjerenje da je kršćanstvo nesposobno
preporoditi život i svijet, da u njemu nema s-
nage da bilo što promijeni, da ono nije kadro
u ljudske odnose umijeti pravednost, jednakost
i ljubav.

Na tom terenu mora doći do promjene. Moramo
shvatiti da smo se prema kršćanskim zasadama
dužni neprestano preporadjati, neprestano pre-
oblikovati u što sličniju sliku Krista. Preob-
likovanjem sebe moramo pjađnoi raditi i na pre-
oblikovanju svoje okoline. Današnjem čovjeku i o
ovom svijetu moramo pružiti svjedočanstvo da
je kršćanstvo kadro i sposobno oblikovati no-

vog čovjeka koji će biti svjestan svojih dužnosti i prema Bogu i prema bratu čovjeku, koji će svoje odnose s ljudima temeljiti na pravdi i ljubavi, kojemu je humanost program života, koji je kadar i pripravan u slobodi i ravnopravnosti suradivati sa svim ljudima dobre volje na izgradnji boljeg, pravednijeg i humanijeg svijeta.

Naši napori na vlastitom preoblikovanju kao i svijeta neće uspjeti, ako ne ishodimo Božju pomoć. U tom će slučaju naša molitva biti egzistencijalno povezana s našim životom pa i onda kada budo mo od Boga molili zdravlje, gospodarski napredak ili uspjeh u životu. Jer sva ta dobra nećemo tađ da od Boga tražiti kao svrhu, nego kao sredstvo kako bismo mogli što bolje i što poštenije odgovoriti svome životnom kršćanskom zadatku.

Naše bratovštine imati će svog smisla i svog opravdanja, ako posluže kršćanskoj izgradnji i kršćanskom preoblikovanju ne samo svakog pojedinog bratimima, nego i cijele bratovštine, cijele župske zajednice u zajednicu pravog kršćanskog života, u zajednicu u kojoj će se svi članovi osjećati dijelom jedne proširene obitelji, u zajednicu koja će u malome ostvariti ono što od našeg Nebeskog Oca molimo u "Očenašu" kada izgovaramo prošnju:

"DODJI KRALJEVSTVO TVOJE!"

Sibe Zaninović, Zagreb

MOLITVA "NA RUSKI NAČIN"

"Lanterna" je stigla jučer, a danas je nedjelja, kad čitam stranicu za stranicom. Zastala sam pri uvodnoj "Riječ vama". Toliko je ona živa da upravo "vidim" trg pred korčulanskom Katedralom, gledam Riznicu, Standerac-sve obasjano jutarnjim zrakama sunca. Gledam i Vas kako se hitro krećete svojim karakterističnim korakom i zastajkuje te s prolaznicima. Lice Vam je vedro i puno nade: nalazite "izlaz" iz straha da ne propadnu Vam povjerene duše...

Onaj pasus o molitvi "na ruski način" dao mi je toliko nade da sam uvjereni kako će sve biti dobro. Takova molitva nije samo ruska, ona je i francuska i svačija. Tko nauči stalno živjeti u suradnji s Duhom Utješiteljem, Braniteljem, Savjetnikom- Onim kojega nam je Isus ostavio na Posljednjoj večeri, a kojeg tek danas ponovno otkrivamo, zazivljemo i s Njim se družimo na jedan novi, suvremeni način- On nam upravo čudesno po-

maže čim Ga zazovemo. Ovo govorim iz vlastitog iskustva. Izgubivši jakog supruga ostala sam udovica nesposobna za grubost života, prestrašena i preslaba. Ali moja ustrajna molitva Duhu uvijek mi je donosila hrabrost i razboritost da sam mogla prolaziti dalje u obavezama života i obitelji. Polako mi se radjalo svijest saznanja da je to baš onaj Duh kojeg nam je Krist ostavio na pomoć sve do Njegovog ponovnog dolaska. To je onaj Duh uz čiju pomoć iako slabi-bivamo jaki zato jer nas podsjeti što treba učiniti da Dobro bude za sve pa i protivnike. Najveća je naime nevolja da po sebi čovjek nezna odabrati put, a jednako tako ni čovječanstvo.

Ova pomoć Duha Božjega ne "pada s neba" gotova, već ona daje misao što treba učiniti s naše strane. Moramo Ga ujedno moliti za druge, ostale ljude kojima se obraćamo ili od kojih želimo nešto boljeg postići - da razumiju, da budu skloni shvatiti i prihvatiti. Duh daje i milost da nepopravljivi i opasni ne vide one koji žele njihovo dobro i obraćenje. To je slično onom događaju, kad je Isus prošao kroz razjareno mnoštvo Nazaretanaca neozlijeđen.

Velika je čežnja u meni za Korčulom, za zvoničkom sv. Marka koji iz prozora meni drage Kule Maraka Pola onako rasvijetljen izgleda kao da je od bjelokosti, oživljen čiopama koje oblijeću i čiju ču od radosti. Čežnem za Vašom Katedralom koja me uvijek ispunja nekom grandioznošću, toplinom i hladovinom ujedno, ugodjajem i okvirom "zaslužnog odmora", počinka i skupljanja energije za nove napore za Dobro svoje i drugih...

Zora Reizer, Zagreb

NAŠI SPOMENICI :

OLTAR sv. IVANĀ

U desnoj sjevernoj apsidi Katedrale sagrađen je oltar posvećen sv.Ivanu Kristitelju i sv.Ivanu Apostolu. Na podnožju sa dvije stepenice uzdiže se kameni konkavni antependij s istaknutim baroknim vinjetama. Nad menzom je kamena retable na dva stupa s korintskim glavicama. Između stupova je oltarska niša u kojoj je oltarska slika na platnu. Iznad stupova leže profilirani kosi kornizi koji zatvaraju gornji dio oltara. Središnji dio korniza naslonjen je na plitku menzolu koja s prednje strane ima uklesan grb obitelji Giunio.

Grb Giunio ima tri polja: u donjem su koso položena tri izmjenična pojasa; sredinom štita teku tri reda šahovskih kvadrata, a u gornjem dijelu je stablo sa granatim korjenjem.

Oltarska slika u vrhu prikazuje Gospu Imakulatnu pred kojom je sv.Ivan Ap.s knjigom Apokalipse u rukama. U donjem dijelu je sv.Ivan Krstitelj s grupom svojih slušača. Uz Krstitelja je malo janje.

Nakon čišćenja slika pokazuje svoje likovne i koloristične kvalitete baroka iz pol.XVII st.

Nekada su u katedrali bila dva oltara ovih svetaca. Oltar Preteče stajao je kraj vratiju u lađji sv.Roka. Biskup B.Loredano u viziti katedrale god.1566.veli da patronat ovog oltara pripada naslj.Franje Petrovića (sv.11, str.32, Opat-ki Arhiv). Ovaj je naime oporučno g.1525.odredio da se sagradi ovaj oltar (v.Fisković: Korčulanska katedrala). Isto tako piše i Apostol.vizitator V.Priuli g.1603.navedoći da oltaru pripada 20 gonjaja neplodno zemlje (sv.13, str.5). A vizita biskupa T.Diedo g.1615.navedi da patronat i nadarje pripada ob.Giunio (sv.20, str.9). Budući je oltar bio trošan te ga je malo potom kanonik

Jeremija Giunio obnovio, preuredio i u vrhu uklesao svoj grb-kako piše biskup F.Manola (v.Fisković: nav.dj.).

Oltar sv.Ivana Ap.u apsidi do sakristije sagrađen je prvotno od kanonika Bogdana Frusić.Dimitri navođi njegovu oporuku iz g.1405.u kojoj oltar zove "kapelom". Fisković donosi dokument o Ratku Brajkoviću, našem poznatom graditelju, koji se obvezao g.1444.sagraditi ovaj oltar.

Biskup T.Diedo u studenom g.1615.prigodom vizitacije naredjuje nadarbeniku don Marinu Dunjerković da se odmah prihvati obrade zemlje ovog oltara, inače će pravno i stvarno ovo nadarje izgubiti (sv.20, str.7).

Oltar je s vremenom propadao. God.1623.u viziti T.Diedo piše: "Za radove ove kapele (oltara) njegovo preč.gospodstvo dalo je utrošiti 48 dukata ubраних u gradu od soli po pologu pobožnog i uglednog gosp.Marsilija Boni. K tomu preč.gospodin je obdao 50 dukata, a dodao je i 40 dukata iz katedralnog prihoda te je u zaostacima odredio, ako bude potrebno potrošiti, i tri blagdanske milostinje (sv.20, str.34b).

Biskup B.Loredano g.1566.navedi da patronat nad ovim oltarem pripada ob.Kanavelić (sv.11, str.31b).

Oko g.1789.-u vrijeme biskupa T.Kosirića ovaj je oltar uklonjen, a tu prenesen oltar Ivana Krstitelja- kako je i danas.

G.1951.izmijenjeni su nekoji dijelovi oltara, jer su bili jako oštećeni. Klesar Marin Šain izradio je novi grb, a oštećeni smješten u Opatskoj Riznici.

LITURGIJSKI KALENDAR

30.XI je PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA. Počinje vrijeme kad življe Bogu posvećujemo misli, djela i sav rad. Vrijeme sabranosti-priprave na -Božić.

8.XII zapovj. svetkovina BEZGRJ. ZAČEĆA BL.DJ. MARIJE. Pripremit ćemo se za ovaj Dan Devetnicom uvečer od 29.XI, kada ćemo iz crkve Naše Gospojine prenijeti u Velu crkvu Gospin kip. Vratit ćemo ga na Svetkovinu uvečer.

Jutarnje mise u 7,30 i 9,30 sati. Uvečer u 17 s. Euharistij. svečanost.

Pozivamo vas na Sakramente, osobito mladež !

BOŽIĆNO VESELJE započinje DEVETNICOM od 15. do 23.XII-svake večeri pred časnom slikom Gospiće. Održajemo Gospinu pobožnost, a potom Misu.

BADNJI DAN -srijeda- uvečer u 17 s. Misa Vigili-je s navještajem Rodjenja Sina Božjega.

Kroz noć Badnjeg dana čekamo vas na Isposvi-jed. A u 11 s. počinje Služba čitanja te o polno

ći POINOĆKA.

BOŽIĆ -četvrtak- jutarnje Mise: Prva u Svima Svetima u 6 sati- u sv. Mihovilu u 7 s.- pred sv. Rokom u 8 s.- Velika u 9,30 sati. UVEČER BOŽIĆNA EUH. SVEČANOST u 18 sati.

28.XII NEDJELJA SV. OBITELJI-ISKLJENIČKI DAN- sve kao nedjeljom.

29.XII -srijeda- SLIVESTROVO-STARÁ GODINA. Uvečer u 17 s. je Misa i TEDEUM zahvaljuju-ći Bogu za sva dobra tokom minule godine.

1.I 1976. -četvrtak- NOVA GODINA-SVETKOVINA SV. BOGORODICE MARIJE-SVJETSKI DAN MIRA. Iznimno jutarnje Mise su u 8 i 10,30 s. Uvečer Misa i ZAŽIV DUHA SV. u 17 sati.

6.I -utorak- BOGOJAVLJENJE-TRI KRALJA-VODO KRŠĆE. Bogoslužje kao i nedjeljom.

18.I - 24.I držimo pobožnost MOLITVENU OB-MINU ZA JEDINSTVO SVIH KRŠĆANA. Svake večeri pobožnost i Misa. A svršava danom:

25.I OBRAĆENJE SV. PAVLA AP.

2.II -ponedjeljak- SVIJEĆNICA. Jutarnje mi-se u crkvi sv. Justine u 7,30 i 9,30 s. Uvečer u 17 s. u Veloj crkvi bit će b-lagoslov svijeca i Liturgijska svečanost.

3.II -utorak- SV. VLAHO MUČ.-ZAŠTITNIK BISKU-PIJE DUBROVAČKE. Sv. mise u sv. Justini- kao nedjeljom. Iza Misa bit će grlićanje.

11.II -srijeda- SPOMEN GOSPE LURDSKE. U Špi-lji bit će sv. misa ujutro u 9,30 s.

3.III PEPELNICA-ČISTA SRIJEDA. Počinje pokor-

nišio vrijeme. Petrobita je krad. sabranost. Kloni-
ti se bučnih zabava, petkom izbjegli maso, sudjelova-
vati u zajedničkim kor.pobožnostima. Tako ćemo se
korisno i prikladno pripremiti za radost Uskrsa.

KORIZBENE POBOŽNOSTI

ponedjeljak: u Veloj crkvi: Križni Put i Misa.
utorak: u crkvi sv. Justine: Razmatranje o Krvi
Kristovoj i Misa.
srijeda: u Veloj crkvi: Krunica i Misa.
četvrtak: u crkvi sv. Nikole: Razmatranje i Misa.
petak: u Veloj crkvi: Pet Rana Kristovih i Misa.
subota: u crkvi sv. Mihovila: Prolivena krv Kris-
tova i Misa.
nedjelja: u crkvi Svih Svetih: "Molitve".

BOŽIĆNI BLAGOSLOV KUĆA

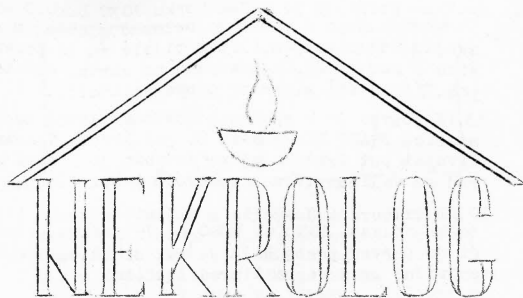
30.XII -utorak- blagoslov starog Grada.

2.I i 3.I -petak i subota- blagoslov: Biline, Bo-
rak, Sv. Nikola.

4.I -nedjelja- blagoslov Vrnika.

11.I -nedjelja- blagoslov: POD SV. ANTUN-DOMINČE.

Pozivamo članove svake Obitelji, osobito pak
Starješine kuće da dočekaju svećenika i da se
s njime porazgovore.

14.VII prekinula se nit života KATI POŠA u 43.
god. života usljed nervne rastrejenosti. O-
žalošćeni suprug Ivan i djeca joj mrtvo
tijelo odpratiše u rodni Pupnat gdje bi
pokopano uz učešće naroda.

21.VII nakon nekoliko godina invalidskog
načina života otišao je svom Bogu NIKO
FABRIS u 71.god. života. Dugi niz godina
bio je prokuratur crkve na Vrniku brinući
se za njezino dobro. Otac je našeg ugled.
kipara Vinka Fabrisa.

10.IX tiho je zamijenila zemlju s nebom do-
bra starica OLGA VINZI u 92 godini. Dugi niz
godina živjela je u Zagrebu kod dobre neća-
kinje. Smrtne ostatke joj preniješe u Korču-
lu i položiliše u Sv. Luke kraj supruga joj pok.
dr Giacoma Vinzi.

29.VIII preminuo je u New Yorku JOZO DEPOLO od 74 godine. Dugo i teško je bolovao, sjedinjen sa svojim Stvoriteljem. Žrtvo tijelo mu je prevezeno k nama i 20.IX pokopano uz smrtno ostatke pok. Mića, našeg glavnog brodograditelja.

23.IX pozvao je k sebi naš Gospodin dobru nam staricu FRANU DENOBLE sa 88 god. života. Njezin životni put žrtve i vjere dovodio je čitavi grad na veličanstvenom sprovodu i oprostaju.

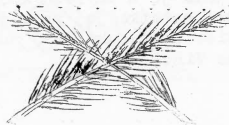
10.XI milosrdni Gospodin zamijenio je muku i bol teške bolesti MANDICI ROŠO od 75 godina, primivši je u svoj pokoj. Bila je milosrdna, skromna i pravična pred Bogom i pred ljudima.

Od naših domorodaca bilježimo smrt

29.VI u Zagrebu č.s. FIDES Prof. ŽANETIĆ, dominkanke, koja je preminula u rastvoreno srce svog Gospodina u 55 god. života.

Godinama je izgarala na križu svoje bolesti, mnogih operacija i teških muka. Sve je snosila nekom hrabrošću i upravo vedrinom, što može biti nadnaravna svojina anđeoskih duša.

Krist-Zaručnik primio je plemenitu dušu dobre s. Fides, a Sestre su joj ~~u~~ tijelo sahranile u svojoj grobnici na Mirogoju.

NAŠU TABLJINU

Onega dana kad su dun Ivota operirali u Zagrebu- bilo se skupilo puno svita u crkvi svetega Marka, jerbo je sakristanka dugo zvonila, a dun Božo čeka svit da se skupi pa da otvori Kašu svetega Todoru za zdravlje bolesnika.

Kako znamo, bi se skupilo puno svita, baš ko da je koja fešta... A kad je sve sveršilo i narod se vraća doma- jedna naša stara nona sve je nikako tranzversavala priko puta, lamatala rukama i plakala. Vidilo se koliko bidna žali povereta dun Ivota...

Tako ju je na putu srila jedna druga mlađa žena i ova neznajući što je bilo u crkvi, deboto se pristrašila i zapita je: "Ma, te, što vam se zaboga dogodilo da tako lupate rukama i plačete?"- A ona će jon: "Mare moja, meni se Bogu fala ni ništa dogodilo, nego su bidnomu dun Ivotu odrižali glavu u Zagrebu..."

A Mare se zabezeknula jerbo se ni odmah snašla u ovim ričima pa je zamukla, inpistunala se i kalala glavu prima zemji...

A prohodila je s bande šjora Frana pa gleda obe dvi kako su se pjetrifikale, a usput je čula o čemu je rič pa deboto jidno dobaci: "Ma što to ludo govoriš! Ako su mu osikli glavu, onda ni to najgore- glavno je da mu se ni dogodilo što gorega, šemppo jedna..."

S A D R Ž A J :

RIJEČ VAMA	Str. 1
RIM - SVETA GODINA	" 5
LITURGIJSKA KRONIKA	" 11
SV. TODOR-NAŠ METROPOLITA	" 14
BOŽIĆNA ČESTITKA	" 9
PRIGODOM 25 GOD. SLUŽBE OPATA	" 18
25 GODINA NA ŠKVARU	" 19
400 OBLJETNICA BRATOVŠTINE SV. ROKA	" 22
ZLATOMISNIČKO SLAVLJE U PUPNATU	" 24
HVALA TI	" 31
KRONIKA DOGAĐAJA	" 32
JOŠ O MOLITVI	" 36
MOLITVA NA RUSKI NAČIN	" 41
OLIMAR SV. IVANA	" 42
LITURGIJSKI KALENDAR	" 46
NEKROLOG	" 48
NA TABLONU	" 51
SADRŽAJ	" 52

naš telefon: (050) 81-049

naš račun: "Marko Ev.-Korčula"

br. 31710-62/2 7200 I.O. Banka, Split

Natpise i crteže izveo: Ante Babin, Korčula

Naslovna strana:
PANORAMA KORČULE SA SJEVERNE STRANE

Izdavač: Župski Ured, Korčula, ul. Biskupije — Uređuje i odgovara: Ivo Matijaca, korčulanski opat — Uredništvo: Korčula, ul. Biskupije — Tisak na vlastitom ciklostilu — Izlazi povremeno
